

lesnordisk tilgang til globaliseringen. Jeg kan faktisk ikke huske, hvornår der har været et så enigt fokus på noget, der også handler om, hvordan Norden manifesterer sig i den større verden. Erklæringen indeholder konkrete tiltag vedrørende forskning og innovation, markedsføring af Norden, et nordisk globaliseringsforum og et styrket energi- og klimasamarbejde plus en stærkere indsats for at ophæve grænsehindringer. Jeg forventer, at der på den kommende session i Nordisk Råd vil ligge forslag til udmøntning af tiltagene.

Statsministerene opfordrede også til, at der i første omgang blev afsat 60 mio. kr. til de nye initiativer i 2008. De midler er nu fundet på budgettet, og det er godt. Men jeg synes også, det er godt, at jeg i dag har hørt så klare tilkendegivelser i retning af, at fra 2009, altså næste budget igen, og fremefter vil der blive behov for betydelig flere midler, så der må nødvendigvis prioriteres og fokuseres. Her lagde jeg meget mærke til hr. Ole Stavads formulering, nemlig at det gælder om at få tænkt vores budgetter klogt igen og ikke bare køre en grønthøster jævnt ud over det hele – med andre ord: Der skal prioriteres.

Kl. 12:13

Et andet væsentligt resultat er jo, at det er lykkedes at sikre de selvstyrende områder Grønland, Færøerne og Ålanderne en styrket position i det nordiske samarbejde. De selvstyrende områder kan nu opnå medlemskab af samtlige organer og institutioner i samarbejdet på samme vilkår som landene. Hvis vi lige spoler filmen et års tid tilbage, tror jeg, at med de tilkendegivelser, der kom fra de forskellige andre nordiske lande, ville de færreste egentlig have troet, at vi ville være nået dertil, hvor vi er i dag.

Aftalen rummer en række forbedringer. Spørgsmål fra Nordisk Råd skal nu rettes direkte til hjemmestyre regeringerne og ikke som før via landenes regeringer, hjemmestyre regeringerne vil kunne påtage sig formandskabet på minister- og embedsmandsmøder, og der er gjort en række andre tiltag.

Jeg tror ikke, der er nogen i salen, der kan være i tvivl om, at der var tale om endog ganske hårde forhandlinger. Alle her ved også, at Danmark meget gerne havde set, at forbedringerne var blevet skrevet ind i selve Helsingforsaftalen, men det var der jo altså ikke tilslutning til. Derfor må jeg også sige, når hr. Kristen Touborg og fru Line Barfod påpeger, at de gerne ville have haft dem ind et andet sted, at vi alle sammen er

enige om, at det ville vi gerne. Men når de to linjer, som hr. Kristen Touborg efterlyser, ikke er der, er det jo, fordi de, som hr. Kristen Touborg også selv påpegede, stod i et brev, der blev sendt til samtlige medlemmer af delegationen, kort for redegørelsen blev oversendt. Her står fuldstændig klokkeklart, hvad der er og har været den danske regerings position. Vi havde gerne set, at de nordiske lande havde været enige om at gå hele vejen og få ændret Helsingforsaftalen, men man ved også her, at det ikke var muligt.

Derfor må jeg sige til fru Line Barfod, der taler om en glidebane og om, at det nærmest er vejen til bananrepublikken, at jeg er enig i, at det da havde været et langt renere snit, hvis alle havde været enige med den danske regering, for så havde vi ændret Helsingforsaftalen. Jeg er også enig i, at den løsning, der er fundet, i sagens natur ikke er den smukkeste tænkelige, men omvendt må fru Line Barfod vel også være enig i, at det trods alt er en tilfredsbringende løsning, fordi alternativet, nemlig at ingenting skete, ville være værre. Sådan som jeg har forstået det, fru Line Barfod tidligere har sagt om de ting, er vi jo enige om, at når vi nu ikke kunne få den smukkeste løsning, er det et godt resultat for de selvstyrende områder, der er kommet her. Det synes jeg altså der er grund til at glæde sig over, og jeg må også sige, at selv om kollegaerne i de andre nordiske lande ikke har villet gå så langt, som vi godt kunne have tænkt os, skal vi altså ikke glemme, at de føler, de er gået længere, end de sådan set havde drømt om at de skulle gøre. Det hører trods alt også med til historien.

Til sidst lige nogle få bemærkninger om noget, der er blevet fokuseret på i en række indlæg, nemlig spørgsmålet om konsumentområdet. Hr. Per Kaalund, hr. Kristen Touborg og andre har været inde på det, og jeg må lige sige til hr. Kristen Touborg, der siger, at man tilbage i 2005 sagde, at der skulle være tale om en reel opprioritering, at jeg nok mener at kunne huske, at det, der blev sagt og lovet dengang, var, at konsumentområdet fortsat skulle prioriteres, og jeg vil godt sige, at det mener jeg også det stadig er blevet. Én ting er, at man har nedlagt det formelle samarbejde – i øvrigt jo bakket op af Nordisk Råd, det var jo ikke kun ministrene, der traf den beslutning – men vi har jo alle sammen været enige om, at så er det vigtigt, at man også kan samarbejde i det uformelle regi. Det har også været tilfældet på forbrugerområdet, for det er ikke sådan, at forbrugerpolitikken nu er fjernet fra det nordiske samarbejde. Ud over det ufor-